

Sygn. akt II Aka 149/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Jacek Matusik

Protokolant: sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015 r.

sprawy C. M.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 lutego 2015 r. sygn. akt VIII K 114/14

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II zasądza od oskarżonego C. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym obciąża go opłatą sądową w kwocie 900 zł.

UZASADNIENIE

C. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 08 października 2008 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z E. K. (1) z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 210.792,15 zł Bank (...) S.A. w W. w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu na zakup mieszkania położonego w N. przy ul. (...) wprowadzili w błąd przedstawiciela Banku (...) co do zamiaru spłaty przez E. K. (1) zaciągniętego zobowiązania oraz osiągniętych przez nią dochodów, składając podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu E. K. (1) na stanowisku przedstawiciela handlowego w przedsiębiorstwie (...), ul. (...), (...)-(...) P.” z przeciętnym wynagrodzeniem w wysokości 3.220 zł. netto miesięcznie, które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 9 lutego 2015 r.:

I. *C. M.* uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w

zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu grzywnę 300 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł zadłużenia;

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. kwoty 85.792,15 zł.

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2.448,55 zł, w tym kwotę 700 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego.

Wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia, a mający wpływ na treść wyroku, tj. przyjęcie, że C. M. działał z bezpośrednim zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy zasady doświadczenia życiowego wskazują, że oskarżony wykazał się co najwyżej lekkomyślnością względnie niedbalstwem;

2. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że zeznania L. A. złożone na rozprawie w dn. 13 stycznia i 9 lutego 2015r. nie zasługują na wiarę, mimo, że świadek podał wiarygodny powód złożenia ponownych, odmiennych od pierwotnych zeznań w sprawie oraz wiarygodną przyczynę rozbieżności w swych zeznaniach;

3. obrazę prawa procesowego - art.424§1 pkt. 1 i §2 k.p.k. - tj. sprzeczność pomiędzy sentencją wyroku a jego uzasadnieniem i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia polegającą na wskazaniu w sentencji i na str. 3 , 7 i 10 uzasadnienia kwoty 210.792,15zł jako wysokości wyłudzonego kredytu, zaś na str. 12 i 15 uzasadnienia - 287.302,38zł;

4.niezależnie od zarzutów co do winy oskarżonego orzeczeniu w przedmiocie środka karnego obowiązku naprawienia szkody zarzucił niewspółmierną surowość tego środka- tj. obciążenie C. M. naprawieniem szkody w całości, mimo iż przypisano mu działania wspólnie i w porozumieniu z inną osobą oraz nieuwzględnienie spłaty części kredytu - 17112,65zł - przy określaniu rozmiaru szkody.

Ponadto zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 9 lutego 2015r. w przedmiocie oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii daktyloskopijnej zarzucając mu mającą wpływ na treść postanowienia obrazę art. 170§1pkt. 5 k.p.k.

Stawiając wyrokowi powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu

albo uchylenie tegoż wyroku i przykazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu;

względnie zmianę wyroku poprzez:

- zredukowanie nałożonego na C. M. obowiązku naprawienia szkody do kwoty nie większej niż 34339,75 zł
- przejęcie kosztów postępowania zasądzonych od oskarżonego wyrokiem Sądu Okręgowego na rachunek Skarbu Państwa

Na wypadek oddalenia apelacji wniósł przejęcie na rachunek Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego.

Na wypadek wydania wyroku uniewinniającego wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego C. M. kosztów obrony w obu instancjach.

Ponadto na podstawie art. 447§1kpk zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 9 lutego 2015r. w przedmiocie oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii daktyloskopijnej zarzucając mu mającą wpływ na treść postanowienia obrazę art. 170§1pkt 5 k.p.k. wnosząc o dopuszczenie tego dowodu przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że brak jest podstaw do zaaprobowania zasadności podnoszonego przez obrońcę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zgodnie z poglądami doktryny, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”). Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (Komentarz do art. 438 kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555), [w:] T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze, 2003, wyd. III.).

Podobnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie przyjęto, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonanie przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2007 r., sygn. akt SNO 24/07, LEX nr 568916, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2007 r., sygn. akt WA 8/07, OSNwSK 2007/1/55 i cyt. tam orzecznictwo).

Tymczasem obrońca podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w przedmiocie zamiaru bezpośredniego ograniczył się do przedstawienia swojej oceny i argumentacji wskazując w uzasadnieniu apelacji, iż o braku istnienia po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego doprowadzenia pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem świadczy fakt, iż zależało mu „na wiarygodności w oczach instytucji udzielających kredytów i pożyczek”. Ponadto w jego ocenie oskarżony nie wiedział o tym, że kredyt nie zostanie spłacony przez P. G. i nie godził się z tym. Skarżący pomija jednak najistotniejsze dla meritum sprawy niekwestionowane przez strony ustalenie, zgodnie z którymi stroną umowy kredytowej zobowiązaną do spłaty kredytu hipotecznego nie był P. G., lecz E. K. (1). W świetle dowodów zgromadzonych w sprawie i prawidłowo ocenionych wynika jednoznacznie, iż nie zamierzała ona i nie była w stanie spłacić zaciągniętego kredytu. Wskazują na to zarówno zeznania E. K. (1), jak i zawarte w aktach sprawy dowody z dokumentów w świetle których nie posiadała ona zdolności kredytowej. Ponadto nawet z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż oskarżony w chwili zawarcia umowy miał pełną świadomość tego, że E. K. (1) nie będzie spłacać zaciągniętego kredytu.

Pominięcie przez skarżącego powyższych dowodów i opartych na nich ustaleń faktycznych czyni podniesiony przez niego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych całkowicie dowolnym, a w konsekwencji bezpodstawnym.

Analiza sposobu procedowania Sądu meriti, a także lektura pisemnych motywów skarżonego orzeczenia nie wykazała, aby przeprowadzone postępowanie dowodowe było dotknięte wadami, a w szczególności nastąpiło z naruszeniem przepisów art. 7 k.p.k.

Dokonując oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym zeznań L. A., Sąd I instancji swoje stanowisko wyczerpująco uargumentował w uzasadnieniu wyroku. Odmawiając wiary zeznaniom L. A. w zakresie faktu

sporządzenia i dostarczenia E. K. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu, Sąd Okręgowy argumentował, iż pozostają one przede wszystkim w sprzeczności z jej zeznaniami. Z kolei uznając zeznania E. K. (1) za wiarygodne Sąd I instancji uzasadnił tym, iż są one konsekwentne, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. obrońca nie wykazał w apelacji, iż ocena zeznań tegoż świadka (jak również L. A.) pozostaje w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy lub doświadczenia życiowego. Z treści całej apelacji nie wynika w ogóle, że obrońca kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zeznań E. K. (1).

W konsekwencji uznać należy, iż podniesiony przez niego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. ma charakter wyłącznie polemiczny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Reasumując należy twierdzić, iż wbrew odmiennym ocenom zawartym w apelacji, nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w omawianym zakresie, ani też poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych w sprawie. Konfrontując bowiem ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie dowodami, trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd Okręgowy rekonstrukcja zdarzeń nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd Okręgowy dał wiarę i na nich się oparł. Kontrola instancyjna nie potwierdziła również istnienia innych podnoszonych w środkach odwoławczych uchybień.

W ocenie Sądu Apelacyjnego oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. Przypomnieć bowiem należy, iż uzasadnienie wyroku sporządzane jest po wydaniu wyroku, a zatem uchybienia formalne w zakresie jego treści nie mogą mieć wpływu na treść wydanego wcześniej orzeczenia. Odnosząc się do treści zarzutu zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy zarówno w wyroku, jak i uzasadnieniu dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, prawidłowo ustalił kwotę wyłudzonego kredytu na 210.792,15 zł. Odmienne określenie tej kwoty w dalszej części uzasadnienia poświęconej rozważaniom sądu ma charakter oczywistej omyłki pisarskiej, która nie mogła mieć wpływu na treść wyroku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy przepisów postępowania podniesiony w apelacji. Wprawdzie podstawą prawną oddalenia wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę na rozprawie winien być art. 170 § 1 pkt 3 (a nie pkt 5) k.p.k., lecz uchybienie to nie mogło jednak mieć wpływu na treść wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego nawet stwierdzenie na zaświadczeniu o zatrudnieniu śladów linii papilarnych L. A. nie przesądza o tym, iż dokument ten został przez niego sporządzony i dostarczony E. K. (2), a jedynie może potwierdzić fakt, iż świadek miał z nim kontakt w bliżej nieokreślonych okolicznościach. Wątpliwości w tym zakresie pogłębia znaczny wpływ czasu od zdarzenia i fakt kontaktu z wymienionym wyżej dokumentem znacznej liczby osób.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmiernej surowości orzeczonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Banku (...) kwoty 85,792,15 zł. Sąd Okręgowy słusznie przyjął za podstawę ustalenia takiej wysokości szkody kwoty nie budzące żadnych wątpliwości. Ostateczne zaś rozliczenie zakresu odpowiedzialności cywilnej oskarżonego, E. K. (1) oraz P. i T. G. winno nastąpić w drodze procesu cywilnego. Nie sposób przyjąć rażącej niewspółmiernej surowości orzeczonego środka karnego także z uwagi na fakt, iż oskarżonemu przysługuje w stosunku do E. K. (1) roszczenie regresowe.

Mając przytoczoną argumentację na względzie, Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.